

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832033120/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Men De maa heller ikke tro — hvad de fleste . . . det vilde gøre mig ondt, om De troede det — at jeg er meget ærgerrig . . . Hun tøvede igen, og Carl blev flygtig rød. Ellen støttede atter Hovedet paa Stenen:

— Jeg har aldrig fundet, at en Urne var mer end en Maag, sagde hun . . . Jeg havde kun haft en eneste Ærgerrighed i mit Liv . . . en eneste . . . kun en Vilje: at bøie mig, et eneste Ønske: at hjælpes -- og saa siger de, jeg vil kun befale . . .

Ellens Hænder faldt slapt ned fra hendes Skød. Carl greb dem og bevæget sagde han:

— Og kunde jeg da slet ikke gøre Dem lidt glad?

Hun saa paa ham og trykkede hans Hænder, og i det milde Tonefald, der gjorde hendes Ord til tusind Kærtagn, sagde hun:

— Om De kan, min egen Carl, De er jo mit eneste Solskin.

— — — Om Aftenen læste de for hinanden, eller Ellen spillede. Naar de havde drukket The, og Greven fik sig et Parti Billard i det østre Taarn, tog Ellen en Kaabe om sig, og de spadserede i Haven. Natten var stjerneklar og forunderlig mild. De gik op og ned i Alléerne, hvor det var stille, saa de hørte deres egne Trin og hvert Blad, der sagte faldt til Jorden; paa de mørke Plæner ragede Bladplanterne og som store